

ffjern Fremtid. I det Mindste saavidt jeg har forstaaet Betænkningen, er det de vedkommende Sagkyndiges Mening, at det er rigtigere at sætte Forsøgsstationen i Forbindelse med Landbosforeningerne i Stedet for Landbohøjskolen, og det kan gjerne være, at det er den rigtige Vej — det tiltaler mig — idet vi derigjennem efter al Sandsynlighed vilde komme i nærmere Forbindelse med Befolkningen end ved at lægge Stationen som Appendix til Landbohøjskolen. Men her gjælder det Samme: Forsøgsstationerne vilde koste mange Penge, og vil man, at Sagen skal frem, mener jeg, at det er Noget, der ikke skal blandes ind i selve dette Lovforslag; thi derigjennem vilde vi maaste naae at stoppe dette Lovforslag, men ikke faae Noget, hvortil nogen Forsøgsstation eller nogen Lov. I det Hele kan jeg ikke negte, at tage vi fat paa en Reform paa en saadan Maade, at vi ikke blot behandle denne Reform, men samtidig alle beslægtede Reformers og ville reformere vort halve Land og vort hele Landbrug paa en Gang, kan man være sikker paa, at der ikke kommer Noget ud af det, og det er et Standpunkt, som jeg strax vil sige, at jeg ikke agter at stille mig paa i denne Sag. Derfor vil jeg sige, at det Spørgsmaal, der er reist fra enkelte Sider om Flytning af Landbohøjskolen, er for mig af underordnet Betydning. Jeg finder det fortræffeligt og rigtigt, at vi undersøge og overveje denne Sag, og enkelte Kommissionsmedlemmer have jo gjentagne Gange henledt Opmærksomheden derpaa, men for mig er det ikke afgjørende for Lovforslagets Vedtagelse eller Ikke-Vedtagelse i den Form, hvori det foreligger. Kommer man til det Resultat, at Flytningen af Landbohøjskolen vil være praktisk, at den ikke vil være dyr, ikke medføre meget forøgede Udgifter, at den vil medføre praktiske Fordele og ikke altså betydelige Ulemper, thi saadanne maa naturligvis altid komme, naar man lægger Skolen bort fra et Sted, hvor der er den bedste Afgang til Museer, Samlinger og Lærerkrefter, saa bør man flytte den; men skulde det vise sig, at Spørgsmaalet om Flytningen lægger uovervindelige Hindringer i Veien for i en nær Fremtid at opnaa en praktisk Løsning af Sagen, vil jeg ikke betragte Flytningen som en afgjørende Betingelse for at komme til et Resultat i denne Sag, thi for mig er

det Hovedsagen, at denne Sag løses praktisk, det vil sige, at vi faae en virkelig forstandig, dygtig Landbohøjskole som en central Undervisningsanstalt for de Kræfter, der skulle være de ledende i vort Landbrug, navnlig for Konsulenter og Dyrslæger. Den Rolle, som Landbohøjskolen kan spille for unge Mennesker, der ville uddanne sig i Landbruget, lægger jeg oprigtig talt mindre Vægt paa. Jeg skal indrømme, at Landbohøjskolen søges af unge Mænd fra alle Sider, men ofte kun for at kunne hænge en lille Titel paa sig og dog at kunne sige, at de have studeret Noget i Verden, og skjøndt jeg indrømmer, at Landbohøjskolen kan faae Betydning for Uddannelsen af en meget stor Del Landmænd i Landet, er det dog ikke det, den kan gjøre til sin Hovedopgave. Det Samme kan tildels opnaas paa de lokale Landbrugsskoler, og den høiere Undervisning er dog maaste ikke for den praktiske Landmand det, som det først og fremmest kommer an paa for at blive virkelig dygtig, men for Uddannelsen af Konsulenter og Veterinærer er Landbohøjskolen en uundværlig Institution, og det er et af de største Fremstrid, vi have gjort her i Landet i økonomisk Henseende paa Landbrugets Omraade, at vi i sin Tid fik en Landbohøjskole. Det vilde derfor være meget beklageligt og sørgeligt, om vi ikke kunne blive enige om et Lovforslag, der fører Sagen frem eller om Landbohøjskolen, som den Gang, den kom frem, stod som en Mønsterskole og som en særlig Ære for Danmark, idet vi gennem den havde gjort Noget, som Andre havde forsømt, skulde synke tilbage og ikke kunde hæbde sit Ry i saa Henseende. Altsaa jeg for mit Vedkommende mener, at dette Lovforslag bør behandles med det for Die, at vi kunne faae et virkelig praktisk Resultat ud deraf. Derfor har jeg allerede nu villet tage mit Forbehold med Hensyn til de andre store Spørgsmaal, der er sat i Forbindelse dermed. Jeg erkjender fuldstændig, at disse Formaal fortjene at støttes, men det vilde være meget uheldigt, at gjøre denne Lovs Gjennemførelse afhængig af alle de andre Spørgsmaal. Det vilde da gaa her, som naar man forhandler om en Jernbane, og gjør dens Vedtagelse afhængig af, at samtlige Jernbaner gaa over til Statsdrift, eller naar man forhandler et Lovforslag, der angaar et praktisk Spørgsmaal, og saa samtidig giver sig til at for-